ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 22ας Μαρτίου 2001 *

Στην υπόθεση C-261/99,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον G. Rozet, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γαλλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενης από τους K. Rispal-Bellanger και F. Million, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει εμπροθέσμως τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να αναζητήσει από

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

όσους τις είχαν λάβει τις ενισχύσεις που κηρύχθηκαν παράνομες και ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά με την απόφαση 1999/378/ΕΚ της Επιτροπής, της 4ης Νοεμβρίου 1998, σχετικά με την ενίσχυση που χορήγησε η Γαλλία στη Nouvelle Filature Lainière de Roubaix (ΕΕ 1999, L 145, σ. 18), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 189, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 249, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ) καθώς και από τα άρθρα 4 και 5 της εν λόγω αποφάσεως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. La Pergola, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet (εισηγητή), P. Jann, S. von Bahr και C. W. A. Timmermans, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: S. Alber,
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 11ης Ιανουαρίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 13 Ιουλίου 1999, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 88, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, προσφυγή προκειμένου να αναγνωριστεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει εμπροθέσμως τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να αναζητήσει από όσους τις είχαν λάβει τις ενισχύσεις που κηρύχθηκαν παράνομες και ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά με την απόφαση 1999/378/ΕΚ της Επιτροπής, της 4ης Νοεμβρίου 1998, σχετικά με την ενίσχυση που χορήγησε η Γαλλία στη Nouvelle Filature Lainière de Roubaix (ΕΕ 1999, L 145, σ. 18, στο εξής: επίδικη απόφαση), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 189, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 249, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ) καθώς και από τα άρθρα 4 και 5 της εν λόγω αποφάσεως.

2 Τον Μάιο και τον Σεπτέμβριο του 1996, περιήλθαν στην Επιτροπή διάφορες καταγγελίες κατά των ενισχύσεων που χορηγούνταν ή μπορούσαν να χορηγηθούν από τη Γαλλική Κυβέρνηση υπέρ της εταιρίας Nouvelle Filature Lainière de Roubaix στο πλαίσιο της δικαστικής εκκαθαρίσεως του ομίλου SA Filature lainière de Roubaix. Οι καταγγελίες αυτές αμφισβητούσαν τη νομιμότητα του οκταετούς δικαιοστασίου, που παραχώρησε η διυπουργική επιτροπή βιομηχανικής αναδιαρθρώσεως στον όμιλο αυτόν, για την εξόφληση των εταιρικών και φορολογικών οφειλών, ύψους 82 000 000 γαλλικών φράγκων (FRF), καθώς και της αιτήσεως παρεμβάσεως που άσκησε η ανωτέρω επιτροπή προκειμένου να αποτραπεί η πτώχευση της εταιρίας αυτής.

3 Απαντώντας σε αίτηση για την παροχή πληροφοριακών στοιχείων που υπέβαλε η Επιτροπή, οι γαλλικές αρχές την ενημέρωσαν, με επιστολές της 18ης Ιουνίου και

15ης Ιουλίου 1996, ότι ο όμιλος SA Filature lainière de Roubaix είχε διανύσει, από τις αρχές της δεκαετίας του '90, μια περίοδο σοβαρών δυσχερειών εκμεταλλεύσεως που προκάλεσαν σημαντικές ταμειακές πιέσεις και καθυστερήσεις στην εξόφληση των χρεών του έναντι των εργαζομένων και των φορολογικών αρχών. Αναληφθείς το 1993 από τον κ. Verbeke, ο όμιλος αυτός υπέβαλε σχέδιο αναδιαρθρώσεως το οποίο προέβλεπε την ολοσχερή εξόφληση των εν λόγω χρεών, υπό τον όρον ότι η εξόφληση θα γινόταν σταδιακά σε διάστημα 8 ετών. Εντούτοις, από το 1995 αντιμετώπισε νέες οικονομικές και χρηματοπιστωτικές δυσκολίες. Αδυνατώντας να αντιμετωπίσει τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του, η διοίκηση του ομίλου υπέβαλε δήλωση παύσεως των πληρωμών στο tribunal de commerce de Roubaix (Γαλλία), το οποίο κήρυξε την έναρξη της διαδικασίας δικαστικής εκκαθαρίσεως στις 30 Απριλίου 1996.

4 Αφού διαπίστωσε ότι η οικονομική και εταιρική κατάσταση του εν λόγω ομίλου καθιστούσε ανέφικτο το σχέδιο εξυγιάνσεως και αφού πρώτα προέβη σε πρόσκληση για την υποβολή προσφορών προς εκποίηση του ομίλου αυτού, το tribunal de commerce de Roubaix διέταξε, με απόφαση της 17ης Σεπεμβρίου 1996, την εκποίηση του ομίλου στον κ. Chapurlat έναντι τιμήματος 4 278 866 FRF, ο δε αγοραστής ανέλαβε την υποχρέωση να μη διακόψει τις συμβάσεις εργασίας 225 μισθωτών επί των 587 που αποτελούν το δυναμικό του προσωπικού και να καταβάλει 50 000 FRF για κάθε καταργούμενη θέση εργασίας εντός του έτους που ακολουθεί αυτό εντός του οποίου απέκτησε την επιχείρηση. Επιπλέον, το εν λόγω δικαστήριο επέτρεψε την απόλυση 362 μισθωτών και διόρισε εκκαθαριστή λόγω της διαλύσεως του ομίλου SA Filature lainière de Roubaix που επήλθε αυτοδικαίως με την απόφασή του.

5 Τον Σεπτέμβριο του 1996, οι γαλλικές αρχές κοινοποίησαν στην Επιτροπή τα αναδιαρθρωτικά μέτρα ενισχύσεως τα οποία μελετούσαν υπέρ της νέας εταιρίας που συνέστησε ο κ. Chapurlat, με την επωνυμία «Nouvelle filature lainière de Roubaix», το μετοχικό κεφάλαιο της οποίας ανερχόταν σε 510 000 FRF. Τα μέτρα αυτά ενισχύσεως συνολικού ύψους 40 000 000 FRF αποτελούνταν από συμμετοχικό δάνειο ύψους 18 000 000 FRF και από επιδότηση ύψους 22 000 000 FRF.

6 Η διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ) ολοκληρώθηκε με την έκδοση της επίδικης αποφάσεως, το διατακτικό της οποίας έχει ως εξής:

«*Άρθρο 1*

Η ενίσχυση υπό μορφή πριμοδότησης επένδυσης που χορήγησε η Γαλλία υπέρ της Nouvelle Filature Lainière de Roubaix, ύψους 7,77 εκατομμυρίων FRF μπορεί να θεωρηθεί συμβιβάσιμη με την κοινή αγορά βάσει του άρθρου 92, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης.

Άρθρο 2

Η ενίσχυση υπό μορφή πριμοδότησης επένδυσης την οποία χορήγησε η Γαλλία υπέρ της Nouvelle Filature Lainière de Roubaix, ύψους 14,23 εκατομμυρίων FRF δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά.

Άρθρο 3

1. Το συμμετοχικό δάνειο 18 εκατομμυρίων FRF συνιστά ενίσχυση εφόσον το επιτόκιο που εφαρμόστηκε στο δάνειο από τη Γαλλία είναι χαμηλότερο από το επιτόκιο αναφοράς 8,28 % που ίσχυε κατά τη χρονική στιγμή χορήγησης του δανείου.

2. Η ενίσχυση που αναφέρεται στην παράγραφο 1, η οποία χορηγήθηκε από τη Γαλλία υπέρ της Nouvelle Filature Lainière de Roubaix, δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά.

Άρθρο 4

1. Η Γαλλία λαμβάνει κάθε απαιτούμενο μέτρο για την ανάκτηση από την αποδέκτρια εταιρεία Nouvelle Filature Lainière de Roubaix της ενίσχυσης που αναφέρεται στο άρθρο 2 και έχει ήδη τεθεί παράνομα στη διάθεσή της.

2. Η ανάκτηση πραγματοποιείται σύμφωνα με τις διαδικασίες που προβλέπει το εθνικό δίκαιο. Τα προς ανάκτηση ποσά παράγουν τόκους από την ημερομηνία κατά την οποία τέθηκαν στη διάθεση της αποδέκτριας εταιρείας μέχρι την ημερομηνία της πραγματικής ανάκτησής τους. Οι τόκοι υπολογίζονται βάσει του επιτοκίου αναφοράς που χρησιμοποιείται για τον υπολογισμό του ισοδύναμου επιχορήγησης στο πλαίσιο των ενισχύσεων περιφερειακού χαρακτήρα.

3. Η Γαλλία καταργεί αμελλητί την ενίσχυση που αναφέρεται στο άρθρο 3 εφαρμόζοντας τους συνήθεις όρους της αγοράς που αντιστοιχούν τουλάχιστον στο επιτόκιο αναφοράς 8,28 % που ίσχυε κατά τη χρονική στιγμή χορήγησης του δανείου.

Άρθρο 5

Η Γαλλία ενημερώνει την Επιτροπή, εντός δύο μηνών από την ημερομηνία κοινοποίησης της παρούσας απόφασης, για μέτρα που έχει λάβει προκειμένου να συμμορφωθεί με την παρούσα απόφαση.

Άρθρο 6

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στη Γαλλική Δημοκρατία.»

7 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Ιανουαρίου 1999, η Γαλλική Κυβέρνηση άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της επίδικης αποφάσεως (βλ. τη σημερινή απόφαση C-17/99, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-2481).

8 Δεδομένου ότι κατά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 5 της επίδικης αποφάσεως δεν είχε λάβει κανένα πληροφοριακό στοιχείο από τις γαλλικές αρχές σχετικά με το αν συμμορφώθηκαν προς την εν λόγω απόφαση, η Επιτροπή απηύθυνε, με επιστολή της 3ης Φεβρουαρίου 1999, υπόμνηση στις εν λόγω αρχές, τονίζοντας ότι, εάν δεν ελάμβανε επιβεβαίωση σχετικά με την εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως, θα ήταν υποχρεωμένη να ασκήσει προσφυγή στο Δικαστήριο σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης.

9 Δεδομένου ότι η επιστολή αυτή έμεινε αναπάντητη, η Επιτροπή, θεωρώντας ότι η Γαλλική Δημοκρατία δεν έχει συμμορφωθεί προς την επίδικη απόφαση και ότι δεν έχει επικαλεστεί απόλυτη αδυναμία εκτελέσεως της αποφάσεως αυτής, αποφάσισε να ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή.

10 Η Επιτροπή υποστηρίζει κατ' αρχάς ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 189, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, η επίδικη απόφαση είναι δεσμευτική για τη Γαλλική Δημο-

κρατία, προς την οποία κοινοποιήθηκε στις 17 Νοεμβρίου 1998. Σύμφωνα με την ανωτέρω διάταξη, η απόφαση αυτή εξακολουθεί να είναι «δεσμευτική ως προς όλα τα μέρη της» για το κράτος μέλος που είναι αποδέκτης της μέχρις εκδόσεως, ενδεχομένως, αντίθετης αποφάσεως από τον κοινοτικό δικαστή.

11 Η Επιτροπή προσθέτει ότι, στην προαναφερθείσα υπόθεση Γαλλία κατά Επιτροπής, σε καμία στάση της δίκης η Γαλλική Κυβέρνηση δεν υπέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου αίτηση αναστολής εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως ή αίτηση για προσωρινά μέτρα κατά την έννοια του άρθρου 186 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 243 ΕΚ).

12 Ακολούθως η Επιτροπή φρονεί ότι το μοναδικό επιχείρημα που μπορεί να προβάλει ένα κράτος μέλος προκειμένου να μην εκτελέσει απόφαση της Επιτροπής, με την οποία διατάσσεται η κατάργηση και η αναζήτηση των κρατικών ενισχύσεων που κηρύχθηκαν ασυμβίβαστες με τη Συνθήκη, είναι η απόλυτη αδυναμία εκτελέσεως. Εν προκειμένω, όμως, η Γαλλική Δημοκρατία ουδόλως επικαλέστηκε αδυναμία του είδους αυτού.

13 Τέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η Γαλλική Κυβέρνηση δεν εκπλήρωσε το καθήκον της ειλικρινούς συνεργασίας. Συγκεκριμένα, αφενός, οι γαλλικές αρχές δεν έχουν δώσει την παραμικρή απάντηση μέχρι τώρα στην από 3 Φεβρουαρίου 1999 επιστολή υπομνήσεως και, αφετέρου, δεν της ανέφεραν ενδεχόμενες δυσχέρειες που αντιμετώπιζαν κατά την εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως ούτε της πρότειναν την αντικατάσταση των μέτρων. Φαίνεται ότι οι εν λόγω αρχές σε ουδεμία ενέργεια προέβησαν προκειμένου να αναζητήσουν τις ενισχύσεις που κηρύχθηκαν ασυμβίβαστες με τη Συνθήκη.

14 Η Γαλλική Κυβέρνηση, ενώ δηλώνει ότι έχει πλήρη συνείδηση της υποχρεώσεώς της για αναζήτηση των εν λόγω ενισχύσεων, παραδέχεται εντούτοις ότι δεν ήταν σε θέση να συμμορφωθεί προς την υποχρέωση αυτή.

15 Υποστηρίζει ότι προέβη σε διάφορα διαβήματα προκειμένου να καθορίσει, σε συνεννόηση με την αποδέκτρια εταιρία, τους τρόπους με τους οποίους θα μπορούσε να προχωρήσει στην αναζήτηση. Μολονότι η άμεση αναζήτηση του συνόλου των ενισχύσεων θα είχε ως συνέπεια τη θέση της επιχειρήσεως υπό δικαστική εκκαθάριση, η Γαλλική Κυβέρνηση, η οποία δεν αγνοεί τη νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία η λύση της επιχειρήσεως που έλαβε τις κηρυχθείσες ασυμβίβαστες με τη Συνθήκη κρατικές ενισχύσεις δεν δικαιολογεί την παράλειψη της αναζητήσεώς τους, παραδέχεται ότι δεν επιχείρησε να επικαλεστεί το γεγονός αυτός έναντι της Επιτροπής.

16 Η Γαλλική Κυβέρνηση προσθέτει ότι η αίτηση αναστολής εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως, στην προαναφερθείσα υπόθεση Γαλλία κατά Επιτροπής, θα είχε ελάχιστες πιθανότητες επιτυχίας λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του Δικαστηρίου.

17 Επιπλέον, υποστηρίζει ότι καθ' όλη τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας οι γαλλικές αρχές συνέβαλαν σημαντικά στην ενημέρωση της Επιτροπής και ότι, με τον τρόπο αυτό, εκπλήρωσαν την υποχρέωσή τους για ειλικρινή συνεργασία έναντι του οργάνου αυτού.

18 Κατ' αρχάς, επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι το σύστημα των ενδίκων βοηθημάτων που έχει καθιερώσει η Συνθήκη διακρίνει τις προσφυγές των άρθρων 226 ΕΚ και 227 ΕΚ, με τις οποίες σκοπείται να αναγνωριστεί ότι ένα κράτος μέλος παρέβη τις υποχρεώσεις του, από τις προσφυγές των άρθρων 230 ΕΚ και 232 ΕΚ, με τις οποίες σκοπείται ο έλεγχος της νομιμότητας των πράξεων ή παραλείψεων των κοινοτικών οργάνων. Τα ένδικα αυτά βοηθήματα επιδιώκουν διαφορετικούς στόχους και

διέπονται από διαφορετικές ρυθμίσεις. Επομένως, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί, ελλείψει διατάξεως της Συνθήκης που θα του το επέτρεπε ρητώς, να επικαλεστεί την έλλειψη νομιμότητας μιας αποφάσεως της οποίας είναι αποδέκτης ως μέσον άμυνας κατά προσφυγής λόγω παραβάσεως στηριζομένης στην παράλειψη εκτελέσεως της αποφάσεως αυτής (βλ., εσχάτως, απόφαση της 27ης Ιουνίου 2000, C-404/97, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, Συλλογή 2000, σ. I-4897, σκέψη 34). Ουδόλως ασκεί επιρροή το γεγονός ότι η εν λόγω έλλειψη νομιμότητας προβλήθηκε κατά την εκδίκαση προσφυγής κατά παραλείψεως ή, όπως συμβαίνει στην υπό κρίση υπόθεση, επ' ευκαιρία της εκδικάσεως της προσφυγής ακυρώσεως κατά της επίδικης αποφάσεως.

19 Άλλως θα είχε το πράγμα αν η επίδικη πράξη έπασχε από ιδιαιτέρως σοβαρές και προφανείς πλημμέλειες σε σημείο ώστε να μπορεί να χαρακτηριστεί ως ανυπόστατη πράξη (προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, σκέψη 35).

20 Η ως άνω διαπίστωση επιβάλλεται και στο πλαίσιο προσφυγής λόγω παραβάσεως που ασκείται βάσει του άρθρου 88, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ (προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, σκέψη 36).

21 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, μολονότι η Γαλλική Κυβέρνηση αμφισβήτησε, στην προαναφερθείσα απόφαση Γαλλία κατά Επιτροπής, τη νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως στηριζόμενη σε διάφορα πραγματικά δεδομένα, δεν προέβαλε αντιθέτως καμία πλημμέλεια δυνάμενη να αμφισβητήσει την ίδια την ύπαρξη της πράξεως.

22 Ακολούθως, πρέπει να υπομνηστεί ότι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, η κατάργηση μιας παράνομης ενισχύσεως διά της αναζητήσεώς της αποτελεί τη λογική

συνέπεια της διαπιστώσεως του παρανόμου χαρακτήρα της (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 10ης Ιουνίου 1993, C-183/91, Επιτροπή κατά Ελλάδος, Συλλογή 1993, σ. I-3131, σκέψη 16, και προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, σκέψη 38).

23 Το Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι το μοναδικό μέσο άμυνας το οποίο μπορεί να επικαλεστεί ένα κράτος μέλος κατά προσφυγής περί αναγνωρίσεως παραβάσεως, ασκηθείσας από την Επιτροπή βάσει του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, είναι η απόλυτη αδυναμία ορθής εκτελέσεως της αποφάσεως (αποφάσεις της 4ης Απριλίου 1995, C-348/93, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1995, σ. I-673, σκέψη 16, και προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, σκέψη 39).

24 Πάντως, το γεγονός ότι ένα κράτος μέλος το οποίο, κατά την εκτέλεση αποφάσεως της Επιτροπής επί κρατικών ενισχύσεων, αντιμετωπίζει απρόβλεπτες και μη δυνάμενες να προβλεφθούν δυσχέρειες ή αντιλαμβάνεται ότι θα υπάρξουν δυσχέρειες που δεν είχε προβλέψει η Επιτροπή οφείλει να θέσει τα προβλήματα αυτά στην κρίση της Επιτροπής, προτείνοντας τις κατάλληλες τροποποιήσεις της επίδικης αποφάσεως. Στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή και το κράτος μέλος οφείλουν, σύμφωνα με τον κανόνα που επιβάλλει στα κράτη μέλη και στα κοινοτικά όργανα το αμοιβαίο καθήκον της ειλικρινούς συνεργασίας, από το οποίο διαπνέεται, μεταξύ άλλων, το άρθρο 5 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 10 ΕΚ), να συνεργασθούν καλόπιστα για να υπερπηδήσουν τις δυσχέρειες, τηρουμένων πλήρως των διατάξεων της Συνθήκης, ιδίως δε εκείνων που αφορούν τις ενισχύσεις (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 2ας Φεβρουαρίου 1989, 94/87, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1989, σ. 175, σκέψη 9, και Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, προαναφερθείσα, σκέψη 40).

25 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εν προκειμένω, η Γαλλική Κυβέρνηση δεν ανέφερε στην Επιτροπή, κατόπιν της κοινοποιήσεως της επίδικης αποφάσεως και της αποστολής της επιστολής υπομνήσεως της 3ης Φεβρουαρίου 1999, την ύπαρξη απρόβλεπτων και μη δυνάμενων να προβλεφθούν ή ακόμη μη αναμενόμενων από την Επιτροπή δυσχερειών που θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν την τροποποίηση της εν λόγω αποφάσεως.

26 Τέλος, πρέπει να υπομνηστεί επίσης ότι η επίδικη απόφαση τεκμαίρεται ως νόμιμη και ότι, παρά την προσφυγή ακυρώσεως, εξακολουθεί να είναι δεσμευτική ως προς όλα τα σημεία της για τη Γαλλική Δημοκρατία (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, σκέψη 57).

27 Εν προκειμένω, η Γαλλική Δημοκρατία δεν υπέβαλε αίτηση αναστολής εκτελέσεως της υποχρέωσής της για αναζήτηση των κρατικών ενισχύσεων που κηρύχθηκαν ασυμβίβαστες με τη Συνθήκη. Συνεπώς, ανεξαρτήτως των προϋποθέσεων υπό τις οποίες, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του Δικαστηρίου, η αίτηση αυτή είναι δυνατό να γίνει δεκτή, η επίδικη απόφαση εξακολουθούσε να είναι δεσμευτική ως προς όλα τα σημεία της για τη Γαλλική Δημοκρατία, ιδίως στο μέτρο που διέτασσε την αναζήτηση των εν λόγω ενισχύσεων, αφού η Γαλλική Δημοκρατία δεν ζήτησε την αναστολή εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως.

28 Ενόψει των ανωτέρω, επιβάλλεται να αναγνωριστεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να συμμορφωθεί προς την επίδικη απόφαση, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη.

Επί των δικαστικών εξόδων

29 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή διατύπωσε σχετικό αίτημα και η Γαλλική Δημοκρατία ηττήθηκε, επιβάλλεται να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να συμμορφωθεί προς την απόφαση 1999/378/ΕΚ της Επιτροπής, της 4ης Νοεμβρίου 1998, σχετικά με την ενίσχυση που χορήγησε η Γαλλία στη Nouvelle Filature Lainière de Roubaix παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ.**

2) **Καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.**

La Pergola	Wathelet	Jann
von	Bahr	Timmermans

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 22 Μαρτίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

A. La Pergola